DER SUD WIND

Der Sud Wind bringt de Mensche Mut
Un weckt die Aerd vum Winterschlof;
Er haucht uff Barrick un Feld un Grof
'N waarmer Duft, 'n siessi Glut.

Die gans Nadur fiehlt sei Gewalt—
Yuscht net die Dode: schtumm un daab
Un reglos bleiwe sie im Graab,
Sie bleiwe u' bewegt un kalt.

Los vun de Eiskett laaft die Grick,
Es bliehe weiss die Eppelbaem,
Die Veggel kumme widder heem—
Alles Geliebtes kummt zerick—

Yuscht net die Dode—un ich guck
Iwwer der Hiwwel 'naus,—die Draene
Beweise wen ich winsch zu sehne
Weit liewer as der Friehlingsschmuck.

1887 —CHARLES CALVIN ZIEGLER